

Arrest

nr. 264 793 van 2 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 juli 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoekers en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2021 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 17 mei 2019, onontvankelijk verklaard. Verzoekers werden diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen:

Eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.09.2019 werd ingediend door :

*H, A. (R.R.: (0)xxx)
Geboren te Jerevan op (...)1991
O, L. (R.R.: (0)xxx)
Geboren te Aykavan op (...)1993
+ minderjarig kind:
O, S. (R.R.: /)
Geboren te Sint-Truiden op (...)2018
Allen van nationaliteit: Armenië
adres: (...) te 3500 Hasselt.*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dhr. H. A. vroeg op 24.09.2010 in België asiel aan. De asielprocedure van betrokkene werd op 09.05.2011 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subdiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 29.06.2011 ontving betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13q van 23.06.2011). Zijn tweede asielaanvraag in België, ingediend op 04.07.2011 werd op 28.07.2011 afgesloten met een ‘weigering van inoverwegingname’ van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Mevrouw O. L. vroeg op 02.02.2016 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 20.09.2016 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subdiaire bescherming’ door de RVV. Op 28.09.2016 ontving mevrouw een uitstel van 10 dagen om het grondgebied te verlaten.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets meer dan 7 maanden voor de eerste asielprocedure en 3 weken voor de tweede asielprocedure voor meneer en iets minder dan 8 maanden voor de asielprocedure van mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Verder beweren betrokkenen dat zij alhier sedert 2010 (voor meneer) en sedert 2016 (voor mevrouw) ononderbroken in België zouden verblijven en geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België wettig verblijf te bekomen, kunnen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Op 08.11.2010 diende meneer een eerste aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 06.06.2011 ongegrond verklaard. Op 19.07.2011 diende meneer een tweede machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 25.04.2012 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 12.05.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een volgende aanvraag 9ter, ingediend op 25.05.2012 door betrokkene werd op 06.08.2012 onontvankelijk verklaard. Op 11.04.2014 diende meneer nogmaals een machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard en op 04.07.2014 ontving meneer samen met deze beslissing, nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod van 3 jaar. Op 28.04.2014 diende meneer een vijfde machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 in, welke op 25.09.2014 onontvankelijk werd verklaard. Op 11.02.2015 en op 08.12.2015 diende meneer een zesde en een zevende machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen werden op respectievelijk 09.04.2015 en 22.04.2016 onontvankelijk verklaard. De laatste aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 door meneer ingediend op 30.07.2018, werd op 31.10.2018 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd op 14.11.2018 aan hem betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot

nietigverklaring van deze weigering alsook van het bevel om het grondgebied te verlaten, werd op 19.11.2019 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

Op 30.08.2012 diende meneer eveneens een aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 18.07.2013 onontvankelijk verklaard, beslissing die op 03.09.2013 aan meneer werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 06.11.2014 diende meneer nogmaals een aanvraag machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd op 06.01.2015 zonder voorwerp afgesloten, beslissing die op 20.01.2015 aan meneer werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien al de bovenvermelde procedures negatief werden afgesloten, kunnen uit het loutere feit dat betrokkenen diverse pogingen hebben ondernomen om hun verblijf te regulariseren geen rechte op verblijf geput worden.

Betrokkene wijzen er op dat zij sedert hun asielaanvraag niet zijn teruggekeerd naar Armenië en nog steeds van mening zijn dat de Belgische asielinstanties een onvolledige en foutieve beoordeling van de situatie gemaakt hebben en zij onvoldoende de problemen hebben erkend die zij ondervinden in Armenië. Betrokkenen beweren dat zij in Armenië geen normaal en veilig leven kunnen leiden en dat hun moeilijkheden in Armenië, omwille van hun jarenlange afwezigheid, alleen maar zullen verergeren indien zij zouden terugkeren. Betrokkene beweren dat er voor hen geen menswaardig toekomstperspectief bestaat in Armenië. Echter, deze beweringen worden niet gestaafd door enige vorm van bewijs. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande beweringen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen, voor wat betreft hun problemen die zij zouden hebben gehad in Armenië, geen enkel nieuw element toe. Bijgevolg wettigen de aangehaalde elementen geen andere beoordeling dan die van de asielinstanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verder halen betrokkenen hun verankering op het Belgisch grondgebied aan als bijzondere omstandigheid die hen zouden verhinderen om terug te keren naar Armenië om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij in hun privéleven zodanige hechte sociale banden hebben opgebouwd of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hen onmogelijk maken om terug te keren naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Betrokkenen halen tevens aan dat zij over een werkbeploofte beschikken en beide in Armenië een diploma als apotheker hebben behaald en dat zij aldus tewerkgesteld zouden kunnen worden. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet over de officiële toestemming beschikken om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer hebben met Armenië en dat zij in hun land van herkomst in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie bevinden. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers bijna 19 jaar (voor mijnheer) en bijna 23 jaar (voor mevrouw) in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en waar nog familie verblijft. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat mevrouw in het kader van haar asielaanvraag verklaarde dat haar ouders, haar twee zussen en haar broer nog in Armenië verbleven. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Voor wat betreft het feit dat de ouders van Dhr. H. in België verblijven, dient er opgemerkt te worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders van Dhr. H. op 12.03.2020, eveneens op 17.05.2021 onontvankelijk werd verklaard. Zij dienen dus samen met Dhr. H. en zijn gezin het grondgebied te verlaten om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot slot staat het betrokkenen ook vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een

terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen zich in Armenië in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare situatie zouden bevinden, aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroepen zich ook op het feit dat hun zoon, S, in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Wat betreft het feit dat de broer van Dhr. H, H. M, en diens gezin legaal op het grondgebied verblijven; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met de Belgische autoriteiten voor feiten die de openbare orde schade, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen menen dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat in geval van een tijdelijke terugkeer van Dhr. H. de behandeling van zijn nieraandoening zou worden stopgezet, hetgeen zijn gezondheid in gevaar zou brengen aangezien een aangepaste medische behandeling voor meneer niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk is in Armenië en meneer een vertrouwensband heeft opgebouwd met haar behandelende artsen. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de medische problematiek betreffende Dhr. H. ten gronde werd onderzocht in het kader van haar aanvragen machtiging verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die betrokkenen tegen de laatste ongegronde beslissing d.d. 31.10.2018 indienden bij de RVV werd verworpen op datum van 19.11.2019 waardoor de ongegronde beslissing d.d. 30.10.2018 inzake de aanvraag art. 9ter definitief werd. Ook blijkt uit het arrest van 19.11.2019 van de RVV dat de ambtenaar-geneesheer de zaak uitgebreid heeft onderzocht en terecht stelt dat de medische infrastructuur en medicatie die betrokkene nodig heeft in Armenië beschikbaar en toegankelijk is. Aangezien betrokkenen geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die Dhr. H. reeds tijdens hun aanvragen art. 9ter aanhaalden, wettigen de medische elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen taallessen en een cursus inburgering volgden, dat zij aanbevelingsbrieven kunnen voorleggen van vrienden en kennissen en dat zij werkwillig zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: H, A.

geboortedatum: (...)1991
geboorteplaats: Jerevan
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"*

Derde bestreden beslissing luidt als volgt:

*"Mevrouw, die verklaart te heten:
Naam, voornaam: O, L.
geboortedatum: (...)1993
geboorteplaats: Aykavan
nationaliteit: Armenië*

+ minderjarig kind: O, S. geboren te Sint-Truiden op (...)2018 wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan:

"- M.b.t. de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 17 mei 2021 :

Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

A. Algemene principes :

Op grond van de wet van 29 juli 1991 moeten bestuurshandelingen met een individuele draagwijdte, waarvan niet betwist kan worden dat de bestreden beslissing hiervan deel uitmaakt, formeel worden gemotiveerd. Aan de burger moeten de redenen die hebben geleid tot de bestuurshandeling, uitdrukkelijk worden bekendgemaakt. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de materiële motiveringsplicht inhoudt, legt de overheid op om haar beslissingen te steunen op grond van

draagkrachtige elementen. De bestuurshandeling vermeldt de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen (artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen). Bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dit laatste houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing en zij moet draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. Op grond van het materieel motiveringsbeginsel moet elke administratieve rechtshandeling steunen op juiste en coherente feitelijke gegevens en rehtens aanvaardbare motieven. Voormeld beginsel kan worden verwoord als dat de feitelijke elementen van de motivering moeten overeenstemmen met de werkelijkheid, de motiveringen elkaar niet mogen tegenspreken en coherent moeten zijn. Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. Zij dient de beslissing te stoeien op een correcte en zorgvuldige feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST, A., Overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, 917, p. 49). Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. "Dat het zorgvuldigheidsprincipe impliceert dat de bevoegde overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. Dat dit laatste veronderstelt dat de bevoegde overheid haar beslissingen stoelt op een correcte feitenvinding, wat inhoudt dat de bevoegde overheid zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen." (RvSt. 27 december 2001 nr. 102.366).

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds 2010 (wb verzoeker) en sinds 2016 (wb verzoekster) geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asiel- en andere verblijfsrechtelijke procedures van verzoekers negatief waren afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties en de Dienst Vreemdelingenzaken telkens een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake resp. de asielaanvraag en de verzoeken tot verblijfsmachtiging (cfr. art. 9ter en 9bis) van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 17 mei 2021 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 6 september 2019 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 6 september 2019 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat 'uitzonderlijke omstandigheden' in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers en hun kind verhinderen in hun land van herkomst, Armenië, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze 'uitzonderlijke omstandigheden' voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende zou moeten zijn om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Armenië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder hun vlucht uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen ; hun langdurig verblijf in België sedert 2010 (wb verzoeker) en 2016 (wb verzoekster) ; hun verregaande integratie in het land dewelke werd aangetoond aan de hand van meer dan 130 stavingsstukken waaronder aanbevelingsbrieven van Belgische burgers;

behaalde attesten van gevolgde opleidingen ; werkbeloftes etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst , waarmee zij door hun jarenlange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds de asielaanvraag in resp. 2010 en in 2016), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)

- M.b.t. de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 17 mei 2021 (2 x Bijlage 13):

Schending motiveringsverplichting + schending hoorrecht – art. 41 Handvest Grondrechten EU – schending art. 74/13 Vw. + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 + schending artikel 3 EVRM.

Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).

De bestreden bevelen (dd. 17 mei 2021) (2 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag (dd. 17 mei 2021) als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht aan verzoekers op 2 juni 2021.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 17 mei 2021 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 17 mei 2021 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 17 mei 2021 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 17 mei 2021.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen zijn. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot

de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun betoog dat verweerder er zich toe beperkt zou hebben te stellen dat de elementen van integratie en de weigeringsbeslissingen genomen n.a.v. de

asielaanvragen niet volstaan om beschouwd te worden als buitengewone omstandigheden. Er wordt in de eerste bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers dezelfde verklaringen herhalen als diegene die reeds onderzocht werden door de asielinstanties. Er wordt toegelicht dat verzoekers geen enkel nieuw element hebben aangebracht dat erop zou wijzen dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun herkomstland. Die argumenten worden door verzoekers niet weerlegd. Met betrekking tot de motivering dat de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden aanvaard aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, dient opgemerkt dat dit in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State, dat stelt: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (RvV 25 juni 2013, nr. 105 846, <http://www.rvv-cce.be/>). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop verweerder het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is. De Raad wijst erop dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag verward worden met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te bekomen. Het verblijf van verzoekers in België en de betoogde integratie en sociale bindingen die daaruit zouden zijn voortgevloeid, zijn elementen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Verweerder heeft alle elementen uitgebreid besproken. Verzoekers verwijten verweerder de verschillende elementen niet op een redelijke manier in acht te hebben genomen, maar laten na precies uiteen te zetten waarin die onredelijkheid dan wel gelegen is. Het is niet omdat verweerder een ander oordeel velt dan de aanvrager van een machtiging tot verblijf, dat die beoordeling kennelijk onredelijk is. Waar zij erop wijzen dat de buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn, dient opgemerkt dat dit niet gesteld wordt in de eerste bestreden beslissing. Uit de beslissing blijkt daarentegen dat verweerder geoordeeld heeft of de elementen verzoekers al dan niet verhinderen een aanvraag in te dienen vanuit hun herkomstland. Zij tonen niet aan dat dit zou ingaan tegen de geest van de ontvankelijkheidsfase van 9bis. Waar zij verweerder verwijten niet het geheel van de argumenten beoordeeld te hebben, dient opgemerkt dat zij nalaten uiteen te zetten op welke wijze verweerder bijkomend had moeten motiveren. Verzoekers betwisten niet dat met alle elementen effectief rekening gehouden werd. Waar zij opnieuw verwijzen naar hun jarenlange afwezigheid uit hun herkomstland, dient opgemerkt dat hieromtrent gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing. Er wordt terecht op gewezen dat verzoeker reeds in 2012 bevolen werd om het grondgebied te verlaten en dat hij maar liefst acht aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend die negatief werden afgesloten. Bovendien kreeg hij een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Ook verzoekster werd reeds bevolen om het grondgebied te verlaten. Aangaande verzoekster wordt er daarenboven op gewezen dat zij in het kader van haar asielaanvraag verklaarde dat er zich nog verschillende familieleden in het herkomstland bevinden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat van hen verwacht wordt dat zij ook effectief terugkeren om daar een aanvraag in te dienen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan:

“Verzoekers wensen daarenboven de volgende bijkomende middelen op te werpen tegen de twee Bevelen dd. 17 mei 2021.

** Verzoeker (die medisch zorgbehoevend is ingevolge een nieraandoening) verblijft sinds 2010 in België. Verzoekers zijn van mening dat het onredelijk is dat verweerder aan hen een Bevel om het grondgebied te verlaten – (Bijlage 13) binnen 30 dagen laat afleveren. De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting. In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°Vw. Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.*

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

** De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

In de motivering van het Bevel wordt met geen woord gerept over de huidige medische zorgbehoevendheid van verzoeker, noch over het feit dat verzoeker sinds meerdere jaren tot op heden een medische behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt. Verweerder is niet op een zorgvuldige manier tewerk gegaan. Het

loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17 mei 2021 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum; zonder met één woord te spreken over de actuele medische zorgbehoefte van verzoeker, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Bevel dd. 17 mei 2021. Indien verzoeker de kans had gekregen om te worden gehoord door de Politie van Hasselt, dan had hij alle nuttige, actuele informatie en details kunnen aanvoeren aangaande zijn medische zorgbehoefte.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoeker de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. de ernstige medische aandoening waaraan hij lijdt, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, diende verzoeker in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. De kans om te spreken over de ernst van zijn medische aandoening, waarvoor verzoeker tot op heden levensnoodzakelijke medische zorgen toegediend krijgt, heeft verzoeker niet gekregen. In het medisch dossier van verzoeker waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Aan de hand van de medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoeker bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van verzoeker momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn. Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de medische zorgbehoefte van verzoeker aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw. Bovendien, het niet horen van verzoeker leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoeker de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert. Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht. Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank. Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden:

- Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof, tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:
 - o de wettigheid van zijn verblijf,
 - o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,
 - o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).
- De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.
- De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.
- Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).
- artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

- artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.
- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13). De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn). Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit. Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit. Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit: De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11). Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

- "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekers sinds 2010 (wb verzoeker) en 2016 (wb verzoekster) in België woonachtig zijn. Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren. Verzoekers hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid. Verzoekers vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid. Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel. Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting

van het gezin van de betrokken vreemdeling. Uit de motivering van de bestreden bevelen dd. 17 mei 2021 blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat : *“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”*.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing. Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekers verregaande inspanningen hebben geleverd om zich te integreren en dat de lokale gemeenschap van hun verblijfplaats hun verzoek tot verkrijgen van een verblijfsmachtiging ondersteunt. In het administratief dossier bevinden zich eveneens bewijzen van gevolgde opleidingen ; werkbeloftes ; huurovereenkomst ; betalingsbewijzen voor het gebruik van nutsvoorzieningen ; medische kaarten etc.. Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers, staat buiten kijf. Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren. Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Armenië) het privé leven van verzoekers daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd. Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die in hun verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 6 september 2019 werden uitgewerkt) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven. Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven. Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast. Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 17 mei 2021 (waaronder de twee Bevelen om het grondgebied te verlaten : 2 x Bijlage 13) te worden vernietigd.”

2.2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De tweede en derde bestreden beslissing bevatten een motivering in rechte, met name resp. artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied wordt afgeleverd, met name omdat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de toegestane termijn.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat voorafgaand aan de bijlage 13 een afweging werd gemaakt van de elementen zoals omschreven in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Die afweging luidt als volgt:

“1) Hoger belang van het kind:

→ Vermits betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van het kind, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van de ouders volgt.

2) Gezin- en familielevens:

→ De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

3) Gezondheidstoestand:

→ Betrokkenen leggen geen recente medische attesten voor waaruit zou blijken dat zij omwille van medische redenen niet kunnen reizen”

Bovendien blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat de medische elementen, die verzoekers hebben opgeworpen in hun aanvraag 9bis uitvoerig besproken werden als volgt:

“Betrokkenen menen dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat in geval van een tijdelijke terugkeer van Dhr. H. de behandeling van zijn nieraandoening zou worden stopgezet, hetgeen zijn gezondheid in gevaar zou brengen aangezien een aangepaste medische behandeling voor meneer niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk is in Armenië en meneer een vertrouwensband heeft opgebouwd met haar behandelende artsen. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de medische problematiek betreffende Dhr. H. ten gronde werd onderzocht in het kader van haar aanvragen machtiging verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die betrokkenen tegen de laatste ongegronde beslissing d.d. 31.10.2018 indienden bij de RVV werd verworpen op datum van 19.11.2019 waardoor de ongegronde beslissing d.d. 30.10.2018 inzake de aanvraag art. 9ter definitief werd. Ook blijkt uit het arrest van 19.11.2019 van de RVV dat de ambtenaar-geneesheer de zaak uitgebreid heeft onderzocht en terecht stelt dat de medische infrastructuur en medicatie die betrokkene nodig heeft in Armenië beschikbaar en toegankelijk is. Aangezien betrokkenen geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die Dhr. H. reeds tijdens hun aanvragen art. 9ter aanhaalden, wettigen de medische elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”

Verzoekers betwisten niet dat de achtste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 31 oktober 2018 en dat het beroep tot nietigverklaring dat daartegen werd ingediend werd verworpen op 19 november 2019 waardoor de ongegrondheidsbeslissing van 30 oktober 2018 definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoekers gaan eraan voorbij dat uit het verwerpingsarrest van de Raad van 19 november 2019 blijkt dat de Raad oordeelde dat de ambtenaar-geneesheer de zaak uitgebreid heeft onderzocht en terecht stelt dat de medische infrastructuur en medicatie die verzoeker nodig heeft in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoekers lieten na om in hun aanvraag 9bis een nieuw element toe te voegen dat afbreuk zou kunnen doen aan de reeds door verweerder en de Raad gemaakte beoordeling omtrent verzoekers medische situatie. Door louter voor te houden dat verzoeker wegens zijn medische aandoeningen niet kan terugkeren naar het herkomstland, wordt niet aangetoond dat verweerder met een bepaald element geen rekening zou hebben gehouden.

Waar verzoekers verwijzen naar artikel 8 van het EVRM dient opgemerkt dat ook in de eerste bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij in België bepaalde relaties hebben opgebouwd die dermate sterk zouden zijn zodat die relaties zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. Ook blijkt uit de synthesesnota 74/13 waaruit supra geciteerd, dat het hele gezin bevolen werd om het grondgebied te verlaten waardoor er geen sprake is van een inbreuk op het gezinsleven. Daarenboven blijkt uit de beslissing 9bis dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders van verzoeker op 12 maart 2020, eveneens op 17 mei 2021 onontvankelijk werd verklaard. Zij dienen dus samen met dhr. H. en zijn gezin het grondgebied te

verlaten. Verzoekers hebben ook tegen die motieven geen elementen aangebracht. Verzoekers maken niet aannemelijk op welke wijze hun integratie hen zou verhinderen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot het hoorrecht dient te worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel en te worden herhaald dat verzoekers de kans hadden om de inlichtingen die zij nuttig achtten bij het indienen van hun verblijfsaanvraag mee te delen aan verweerder.

Tevens moet nog worden aangegeven dat verzoekers niet aantonen dat zij enig gegeven hadden kunnen aanbrengen dat afbreuk doet aan het determinerende motief in de bestreden beslissingen. Bijgevolg kan zelfs niet worden vastgesteld dat verzoekers enig belang hebben bij de grief dat zij bijkomend hadden moeten worden gehoord.

Een schending van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest Grondrechten UE, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC